

Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2012 r. — Athens Resort Casino przeciwko Komisji

(Sprawa T-36/12)

(2012/C 80/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Athens Resort Casino AE Symmetochon (Marrousi, Grecja) (przedstawiciele: N. Niejahr, Q. Azau, F. Spyropoulos, I. Dryllerakis i K. Spyropoulos, adwokaci, i F. Carlin, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Grecję na rzecz niektórych kasyn w Grecji (pomoc państwa C 16/10 (ex NN 22/10, ex CP 318/09) (Dz.U. L 285, s. 25) (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”); lub
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym skarżącej; lub
- tytułem żądania w dalszej kolejności ewentualnego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja nakazuje w niej odzyskanie pomocy od skarżącej; oraz
- nakazanie pozwanej pokrycia jej własnych kosztów oraz kosztów poniesionych przez skarżącą w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez pozwaną art. 107 ust.1 TFUE ze względu na ustalenie przez nią w zaskarżonej decyzji, że ma do czynienia ze środkiem pomocowym:
 - a) poprzez stwierdzenie, iż skarżącej przysporzona została korzyść gospodarcza w postaci „dyskryminacji podatkowej” w kwocie 7,20 EUR od biletu;
 - b) poprzez stwierdzenie, iż stosowanie spornego środka wiązało się z utratą zasobów państwowych;
 - c) poprzez stwierdzenie, iż środek ten był selektywny dla skarżącej;
 - d) poprzez wyciągnięcie wniosku, że środek ten zakłóca konkurencję i wywiera wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez pozwaną art. 296 TFUE ze względu na brak przedstawienia odpowiedniego uzasadnienia umożliwiającego skarżącej zrozumienie — a Sądowi kontrolę — rozumowania, w drodze którego Komisja doszła do wniosku, że skarżącej przysporzona została selektywna korzyść, że stosowanie tego środka wiązało się z utratą zasobów państwowych, skutkowało zakłóceniem konkurencji i wywierało wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że w przypadku, w którym Trybunał uzna, iż pomoc została przyznana beneficjentowi bezprawnie, winien on stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja nakazuje odzyskanie kwot pieniężnych od skarżącej, a to ze względu na to, że to odzyskanie naruszałoby:

a) art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 659/1999 ⁽¹⁾, zgodnie z którym odzyskanie winno dotyczyć pomocy otrzymanej przez beneficjenta, ponieważ pozwana nie określiła właściwie w zaskarżonej decyzji kwoty pomocy, którą miał otrzymać beneficjent;

b) art. 14 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 659/1999, ponieważ odzyskanie narusza w tym przypadku ogólne zasady prawa Unii, a w szczególności: zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasadę pewności prawa i zasadę proporcjonalności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (obecnie art. 108 TFUE) (Dz.U. L 83, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2012 r. — Hamcho i Hamcho International przeciwko Radzie

(Sprawa T-43/12)

(2012/C 80/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Mohamad Hamcho (Damaszek, Syria) i Hamcho International (Damaszek) (przedstawiciel: adwokat M. Ponsard)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- rozpoznanie niniejszej skargi w trybie przyspieszonym;